



## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

לפני כבוד השופט גלעד הס

התובעים 1. אמנון יצחק  
2. אורה יצחק

נגד

הנתבע ניסים סבג

### פסק דין

לפני תביעה כספית לפיצויים בעילה מכוח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע") ובעילה מכוח חוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

### רקע

1. התובע שימש בזמנים הרלוונטיים, וגם כיום, כרב קהילה וכדרשן מוכר בציבור החרדי. התובעת הינה אשת התובע.

2. הנתבע היה חבר בקהילת התובע ובזמנים הרלוונטיים עזב את הקהילה.

### הפרסומים

3. למעשה אין מחלוקת בין הצדדים כי הנתבע פרסם בקבוצת "WhatsApp" בשם "כח להשמיע את האמת" (להלן: "הקבוצה") הקלטות בקולו בגנות התובעים, פרסומים דומים הועלו לאתר ה-youtube. כמו כן, הנתבע התכתב ושוחח עם מכר התובע - מר יעקב טרשד (להלן: "מר טרשד") ודיבר בגנות התובע.

4. במסגרת הפרסומים כינה הנתבע את התובעים ובני משפחתם בכינויים מכינויים שונים. להלן אביא מקצת מן הדברים: "הפרוצה הזבל הזאת", "אורה בלעורה, הזבל הזאת", "עוכרי ישראל, ימח שמם ויאבד זכרם", "המסריח הזה", "אשתו הנידה המסריחה הזאת", "גנבים סרוחים", "חתיכת בהמה מסריחה", "נגוע גם בעבודה זרה", "גוי הטמא הערל הזה", "הכלב המסריח הזה", "המסריח הזה בא על אשתו בנידה" ועוד כהנה וכהנה.



## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

### הראיות ועדויות

5. בהתאם להחלטת בית המשפט מיום 28.12.16 בדבר סדר הבאת הראיות, הנתבע הגיש תחילה תצהיר עדות ראשית מטעמו כולל נספחים ולאחר מכן הגישו התובעים תצהירי עדות ראשית מטעמם כולל נספחים.
- תצהירי העדות הראשית מטעם התובעים כללו, מלבד תצהירי התובעים, את תצהיריהם של מר טרשד, מר אהרון כהן ומר מיכאל סקריצקי.
6. בהחלטה מיום 21.6.17, קבעתי כי עדויות תובענה זו ישמעו בישיבת ההוכחות במאוחד עם תביעה אחרת שהגיש התובע יחד עם ארגון "שופר" כנגד הנתבע ואדם נוסף [תביעה שהוגשה במסגרת ת"א 16-07-24480].
7. במסגרת ישיבת ההוכחות נשמעו ונחקרו, בקשר לתובענה שבכותרת, הנתבע, התובעים ושלושת המצהירים מטעם התובעים.
8. לאחר ישיבת ההוכחות, הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

### טענות הצדדים

9. התובעים העלו במסגרת הסיכומים, בראשי פרקים, את הטענות הבאים:
- א. הפרסומים מהווים לשון הרע כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע וגרמו להם עוגמת נפש וכן נזקים, לרבות פגיעה בכבודם ובשם הטוב במיוחד נוכח היותם אנשי ציבור.
- ב. התובעים זכאים למלוא הפיצוי בהתאם לסעיף 7א(ב) לחוק איסור לשון הרע ללא הוכחת נזק, וכן למלוא הפיצוי בהתאם לסעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, היות ודברי הנתבע פורסמו בכוונת זדון לפגוע בהם.
- ג. הזכאות לפיצויים הינה לתובע ולתובעת בנפרד.
- ד. הנתבע פרסם עניין הנוגע לצנעת חייה האישיים של התובעת או להתנהגותה ברשות היחיד, ועל כן התובעת זכאית לפיצויי בסך 50,000 ₪ ללא הוכחת נזק בהתאם להוראות חוק הגנת הפרטיות.
- ה. הנתבע לא שינה התנהגותו לאחר הפרסומים ולא הביע חרטה בפני התובעים, ועל כן יש להחמיר עם הנתבע שפעל בזדון.
10. הנתבע העלה במסגרת הסיכומים, בראשי פרקים, את הטענות הבאים:
- א. נטל ההוכחה הינו על התובעים והם לא עמדו בנטל.



## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376-06 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

- ב. הפרסומים הינם בגדר מילים לא יפות או גידופים או הבעת דעה מותרת, אך אינם מהווים לשון הרע כהגדרת חוק איסור לשון הרע.
- ג. מדובר בקבוצת "WhatsApp" בת כ-15 חברים אשר רובם "אנשי התובע", שממילא לא האמינו כי יש אמת בפרסומים.
- ד. הנתבע לא נחקר על תצהירו ויש לראות בנאמר בתצהיר כעובדות שלא נסתרו.
- ה. הנתבע הינו אדם דיסלקטי, בעל שפה עילגת אשר חווה חוויות קשות ואכזריות מצד התובע, והשתמש בשפתו הדלה להביע את דעתו.
- ו. אשר לטענות התובעים בדבר לשון הרע, הפנה הנתבע לטענות ההגנה שפרט בכתב ההגנה, בין היתר, כי קיימת לו הגנה על פי סעיפים 15(1) – (4) ו-15(6) לחוק איסור לשון הרע וכן עומדת לו הזכות החוקתית לחופש הביטוי.
- ז. כמו כן, טען הנתבע להגנה על פי סעיפים 4 ו-65 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] שכן מדובר במעשה של מה בכך, וכי אף אדם לא ייחס לתובעים את הדברים שאמר עליהם הנתבע, כאשר התובע בעצמו הפיץ ברשת האינטרנט את הפרסומים. בנוסף, טען הנתבע כי מדובר בתביעת השתקה.
- ח. אשר לטענת התובעת בדבר פגיעה בפרטיותה, הפנה הנתבע לטענות ההגנה שהובאו בכתב ההגנה, בין היתר, כי קיימת לו הגנה על פי סעיפים 6, 18(2)(א) – (ב), 18(2)(ו) ו-18(3) לחוק הגנת הפרטיות.
- ט. הקלטת השיחה בינו לבין מר טרשד, נערכה על ידי התובעים תוך השמטת דברי מר טרשד, ועל כן אינה ראייה קבילה.
- י. התובע הוא זה ששלח את מר טרשד לפתוח בשיחה עם הנתבע, בכדי למשוך את הנתבע בלשונו.
- יא. התובעים ועדיהם התגלו כלא מהימנים.
- יב. בניגוד לטענות התובעים, הנתבע היה מוכן להתנצל והסכים לפשרות שהציע בית המשפט, אולם התובע הוא שדחה את הפשרות.
- יג. עומדות לנתבע ההקלות מכוח סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע.



## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

### דיון והכרעה

### אחריות הנתבע מכוח חוק איסור לשון הרע

### נטל ההוכחה

11. אשר לנטל ההוכחה, בהחלטה מיום 28.12.16, נקבע סדר הבאת הראיות בהתאם לפסק הדין בעניין רע"א 1379/14 אריה רוטר נ' מקור ראשון [פורסם בנבו] (25.08.2014) (להלן: "הלכת רוטר") לפיה הנתבע יגיש ראיות תחילה.

בהלכת רוטר התייחס בית המשפט העליון אף לעניין נטל הוכחה וקבע כדלהלן:

"נוכח הוראת סעיף 18 לחוק, המתירה לתובע, בכל מקרה וללא קשר לשאלה מי פתח בהבאת הראיות, להביא ראיותיו לשם הדיפת הראיות שהנתבע הציג לביסוס ההגנות שהחוק מעמיד לרשותו רק לאחר שהנתבע סיים בהבאת הראיות, נראה כי מהלכיו של המבקש דנא הם, במידה רבה, "סערה בכוס מים". שהרי הזכות המלאה שסעיף 18 מקנה לתובע, להביא ראיות לסתור את הראיות שהובאו על-ידי הנתבע להוכיח קיומה של הגנה, פוטרת אותו מהצורך להציג ראיות אלה בשלב מוקדם יותר. כן, אם התובע יצטוו להתחיל בהבאת הראיות (כפי שהורה לו בית המשפט המחוזי בענייננו), די לו בהצגת הפרסום (שממילא לא היה שנוי במחלוקת) ואז, מניה וביה, יצטרך הנתבע להוכיח את ההגנות להן הוא טוען (ראו ההחלטה בפרשת חזה)."  
(הדגשה שלי - ג.ה.).

12. הינה כי כן, בהתאם לסיפא הדברים שהובאו, משעה שאין מחלוקת באשר לכך שהנתבע הוא זה שפרסם את הפרסומים (והנתבע לא מכחיש זאת), הרי שנטל ההוכחה להוכחת ההגנות להן טוען הנתבע הינו עליו, ולפיכך יש לדחות את טענת הנתבע בסיכומיו כי נטל ההוכחה מוטל על התובעים.

### ניתוח העוולה - כללי

13. כב' השופט י' עמית, התווה בפסק הדין בעניין אילנה דיין (ר' ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך [פורסם בנבו] (08.02.2012)) (להלן: "עניין אילנה דיין") תרשים זרימה לבחינת תביעה בעילה לפי חוק איסור לשון הרע:

"תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כלהלן: בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק.





## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376-06 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים האם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות – דין התביעה להידחות.

אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים האם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה – אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים."

למעשה ניתוח זה מהווה פיתוח של שלבי ניתוח העוולה כפי שנקבעו עוד בעניין ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי [פורסם בבנו] (04.08.2008).

14. מובן כי על כלל שלבי הניתוח חולש האיזון בין שתי זכויות יסוד בסיסיות: הזכות לשם טוב מהצד האחד וחופש הביטוי מהצד השני, ר' ענין אילנה דיין לעיל.

15. בהתאם למתווה שקבעה הפסיקה, אבחן את הפרסומים הנטענים ואת טענות הצדדים בנוגע אליהם.

### לשון הרע כן או לא?

16. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע מהי לשון הרע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם במשרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או מקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, בשל מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

17. הפסיקה קובעת כי המבחן לקיומו של לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי. כלומר, על בית המשפט לבחון איזו משמעות היה מייחס האדם הסביר לפרסום שנעשה. מכאן כי אין צורך שהאדם יושפל או יבוזה בפועל, אלא די בכך שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה כזו.



## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

- עם זאת, ממד הפגיעה הסובייקטיבי יכול להוות אינדיקציה של ממש לקביעת פגיעה במישור הפגיעה האובייקטיבית (ר' רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר [פורסם בבנב] (12.11.16)).
18. הפסיקה התייחסה גם למקרה הפרטי של קללות וגידופים, מתי אלו יהוו לשון הרע ומתי לא.
19. לגבי קללות וגידופים, הרי מצד אחד, אין מחלוקת כי דברי קללה וגידוף יכולים להוות לשון הרע, בפרט כאשר מדובר על תיאורו של אדם כבעל תכונות שליליות, כך שבוודאי שאין מניעה "קטגורית" לראות פרסומים שכאלו כפרסומי לשון הרע.
20. מצד שני, הפסיקה קבעה, כי כעניין שבמדיניות לא כל קללה או גידוף, הגם שיש בה תיאור שלילי של אדם, תהווה לשון הרע לצורך חוק איסור לשון הרע, ר' שנהר 'דיני לשון הרע' (1997) (להלן: "שנהר") בעמ' 131 והאסמכתאות המפורטות שם.
21. באופן עקרוני ההבחנה בין אמירה שהינה קללה "סתם" לבין אמירה שמהווה לשון הרע, תלויה בנסיבות הכלליות של המקרה, בין היתר: חריפות האמירה, הקהל לאמירה, יחסי הצדדים, נימת הדיבור, ההקשר של הדברים ועוד. ר' לעניין זה שנהר לעיל, בעמ' 132:
- "לצורך הכרעה בשאלה, האם מהווים דברי גידוף "לשון הרע", ישקול בית המשפט לא רק את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם את נימת הדיבור, את הקול ואת ההקשר שבהם נאמרו הדברים..."**
22. **בענייננו**, אני סבור כי הביטויים שפרסם הנתבע כנגד התובעים מהווים לשון הרע באופן מובהק. ואנמק:
23. כעולה מכתב ההגנה, תצהיר הנתבע וסיכומיו, מודה למעשה הנתבע כי אכן ביצע את הפרסומים, אולם טוען להגנתו, בין היתר, כי הם אינם מהווים לשון הרע כהגדרת החוק אלא מהווים לכל היותר, מילים לא יפות או גידופים או הבעת דעה מותרת.
24. התובעים והנתבע מגדירים את עצמם כאנשים המשתייכים לציבור החרדי (ר' סעיף 29 לסיכומי התובעים וסעיף 1.1 לסיכומי הנתבע). במסגרת הנורמות החברתיות הידועות והמוכרות בציבור החרדי, הביטויים שהשמיע הנתבע כנגד התובעים, נתפסים באופן מובהק באוזני האדם החרדי הסביר, לא רק כקללה או גידוף, אלא הוצאת שם רע ממש, כדברי הרמב"ם:

**"אי זהו רכיל זה שטוען דברים והולך מזה לזה ואומר כך אמר פלוני כך וכך שמעתי על פלוני אע"פ שהוא אמת הרי זה מחריב את העולם יש עון גדול מזה עד מאד והוא בכלל לאו זה והוא לשון הרע והוא המספר בגנות חברו אף על פי שאומר אמת אבל האומר שקר נקרא מוציא שם רע על חברו..."**



## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

ר') משנה תורה לרמב"ם, פרק ז', הלכה ב', וכן ר' לעניין זה רישא דברי ההסבר להצעת חוק איסור לשון הרע, הצעות חוק 504, 1962.2.26).

25. הביטויים שהשמיע הנתבע כנגד התובעת כגון: "פרוצה", "זבל", "מסריחה" ועוד, מהווים בעיני ללא ספק לשון הרע כהגדרתה בסעיפים 1 (1) ו-1 (4) לחוק איסור לשון הרע, ונועדו אך ורק בכדי להשפיל ולבזות את התובעת בקרב חברי הקבוצה ובציבור בכלל. לא התרשמתי כי מדובר בקללה או בגידוף בשעת כעס או מתח, אלא במילים מחושבות של הנתבע שמטרתן לפגוע בתובעים. בפרט נכונים הדברים לפרסומים בעלי הגוון המיני. בעוד שייתכן וניתן היה לפטור את המילים "זבל" ו-"מסריחה" כקללה סתם, הרי המילים כגון "פרוצה" או "בא על אשתו בנידה", אינם קללה או גידוף, אלא ייחוס של התנהגות מינית שאינה מקובלת לתובעים, והם מהווים לשון הרע מובהקת ממש.

26. יתרה מזאת, הנתבע הודה בעצמו כי התכוון להשפיל את התובעת. כך, כאשר נשאל הנתבע בדבר ידיעותיו אודות יחסי האישות של התובעים, נוכח פרסומו כי "המסריח הזה בא על אשתו בנידה", העיד הנתבע כדלהלן:

ש. לגבי זה שהתובעת מקיימת יחסי מין, מאיפה אתה יודע על זה?

ת. אהא. זה לא הגיע אלי. לשאלת בית המשפט, פרסמתי את זה כי זה נאמר בלהט הדברים והשיגעון. זה בתור קללה. השפלה, כפי שדאג להשפיל אותי.

ש. כך השפלת את אשתו?

ת. כן.

(עמ' 21, ש' 16 – 20 לפרוטוקול הדיון)

27. זאת ועוד, אף ביחס לחלק מהביטויים שהשמיע הנתבע כנגד התובע בנפרד מהתובעת, אני סבור כי הם לשון הרע כהגדרתה בחוק איסור לשון הרע. כך לגבי הביטויים כגון: "עוכרי ישראל", "נגוע גם בעבודה זרה", "הגוי הטמא הערל הזה" אין מדובר בגידוף או בקללה, אלא בפרסום המתיימר להוות תיאור עובדתי של התנהגות התובע. אקדים את המאוחר ואציין כי לטעמי ביטויים אלו אינם בגדר הבעת דעה מותרת, בוודאי בשים לב לחברה החרדית בה חיים הצדדים ולהקשר הביטויים

בקשר לשלל הביטויים האחרים, כגון: "חתיכת בהמה מסריחה", "הכלב המסריח הזה", "המסריח הזה בא על אשתו בנידה" ועוד, הרי בשים לב לנסיבות בהן נאמרו, חריפותם, נימתם וקהל הפרסום, הרי שאף אם ניתן להתייחס לאחדים מהם כקללה או כגידוף, הרי המכלול אינו מהווה קללה או גידוף סתם אלא לשון הרע מובהק.



## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

- אשוב ואציין כי לפי עדות הנתבע עצמו ביטויים אלו לא נאמרו רק קללה ב'עידנא דרתיחאי' אלא נאמרו במטרה להשפיל, לבזות ולפגוע בתובע.
28. לאור האמור לעיל, פרסומי הנתבע מהווים באופן מובהק לשון הרע כהגדרתה בסעיפים 1(1) ו-1(3) לחוק איסור לשון הרע.

### יסוד הפרסום והיקפו

29. בין הצדדים לא קיימת מחלוקת, באשר ליסוד הפרסום כהגדרתו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע.
30. אשר להיקף הפרסום, הנתבע טען כי מדובר בקבוצה בת כ-15-20 חברים (ס' 37 לכתב ההגנה). התובעים לא סתרו טענה זו. עם זאת, טענו התובעים כי הפרסומים הופצו והועברו לקבוצות ומשתמשים אחרים ברשת ה-"WhatsApp" (ס' 38 לכתב התביעה).
- אין מחלוקת כי פרסומי הנתבע הופצו ברשת ה-"WhatsApp" על ידי הנתבע לפחות בקבוצה אחת. אני מקבל את עמדת התובעים כי מרגע שפרסומים אלו פורסמו בקבוצה אחת, היקף הפרסום הינו נרחב, וזאת כאשר משתתפי הקבוצה "שיתפו" את הפרסומים בקבוצות נוספות, ולמעשה מדובר בפרסום "ויראלי". מכאן, מדובר למעשה בהיקף פרסום נרחב ולא מצומצם כטענת הנתבע.
31. אשר לזהות חברי הקבוצה שנחשפו באופן ישיר לפרסום, התובעים טענו כי מדובר בחברי קבוצה אשר שמו להם למטרה להכפיש את התובעים. מנגד טען הנתבע, כי חלק מחברי הקבוצה הינם "אנשי התובע". אני סבור כי אין משמעות במקרה דנא לזהות חברי הקבוצה, יהיו אלו אנשי התובע או אנשי הנתבעים, וזאת כאשר הפרסומים הופצו, לכל הפחות, באופן עקיף, בתפוצה משמעותית בקרב הציבור חרדי אליו משתייכים התובעים.

### הגנות הנתבעים

32. כאמור לעיל, הנתבע טען כי קיימות לו הגנות על פי סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. כמו כן, טען הנתבע כי קיימות לו הגנות על פי סעיפים 4 ו-65 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]. בנוסף טען הנתבע כי מדובר ב"תביעת השתקה".
- אבחן טענות אלו.

### סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע - הגנת תום הלב

33. הנתבע טוען כי עומדות לו הגנות הבאות על פי סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע:







## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

- "(1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע, או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3;
- (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;
- (3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו ענין אישי כשר;
- (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

...

- (6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת - הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה;"

34. על פי הפסיקה, בד בבד עם האיסורים הקבועים בחוק איסור לשון הרע, בא סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע וקובע הגנות המשקפות איזון בין הזכות לשם טוב לבין הזכות לחופש הביטוי (ר' לענין זה ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון (לוני) הרציקוביץ', [פורסם בנבו] (3.4.04), רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף, [פורסם בנבו] (14.8.01), ו-ע"א 214/89 אריה אבנרי נ' אברהם שפירא, [פורסם בנבו] (22.10.89)).
35. בהתאם לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, על מנת שתחול הגנת תום הלב, על הנתבע להוכיח התקיימותם של שני תנאים מצטברים, האחד, כי הפרסום נעשה בתום לב והשני, כי חל אחד המקרים המנויים בחלופות הסעיף (ר' שנהר לעיל בעמ' 250).
36. בענייננו, אני סבור כי הנתבע לא פרסם את הפרסומים בתום לב. יתרה מזו, אני סבור כי אף קיימת חזקה כי הנתבע עשה את הפרסומים שלא בתום לב בהתאם לסעיף 16 (ב) לחוק איסור לשון הרע. ואנמק:
37. ראשית, מעצם סגנון הפרסומים והיקפם ניתן ללמוד על חוסר תום ליבו של הנתבע. לענין זה מבהיר שנהר, בספרו דיני לשון הרע, בעמ' 264:

"על תום לבו של המפרסם או על העדרו ניתן ללמוד גם מהפרסום עצמו.



## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 32376-06-16 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

פרסום זהיר ומתון בלשונו, שאינו פוגע בנפגע מעבר לסביר על פי מטרת ההגנה הספציפית שבמסגרתה הוא נדרש, ילמד על תום לבו של המפרסם ואף עשוי להקים לו את החזקה כי עשה את הפרסום בתום לב, אם כי גם פרסום בלשון מתונה עלול לחרוג מהסביר.

מאידך גיסא, יצירת דרמטיזציה בפרסום באמצעות הכללה מודעת של פרטים לא מדויקים, או השמטה מכוונת של פרטים חשובים, עשויות להעיד על חוסר תום לבו של המפרסם. ניסוח בוטה ומעליב בצורה בלתי סבירה עשוי להעיד על העדר תום לבו של המפרסם ואף לגרום לכך שלא תעמוד לו החזקה שעשה את הפרסום בתום לב... (הדגשה שלי - ג.ה.).

כאמור לעיל, אין מדובר במקרה שלפני בפרסום "זהיר" או "מתון", אלא בשורה של פרסומים בוטים באופן יוצא דופן.

38. אדגיש, אף אם הנתבע סבר כי חובתו המוסרית והחברתית להביע את דעתו ואת ביקורתו על התובעים בכלל, ועל כך כי התובעים אינם מקיימים את מצוות התורה בפרט, הרי עדיין אין זיקה של ממש בין ביקורת עניינית ומותרת שכזו לביטויים הבוטים שהשמיע הנתבע כנגד התובעים, ביטויים אשר אין בהם דבר פרט לביזוי והשפלת התובעים ובני משפחתם.

39. שנית, מכוח תנאי סעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע, קיימת חזקת חוסר תום לב של הנתבע, חזקה שלא נסתרה, ואפרט:

"סעיף 16(ב) קובע:

"(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

(1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;

(2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;

(3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15.

אציין כי די בהוכחת אחד מהסעיפים הקטנים (1) – (3) לסעיף 16(ב) בכדי להוכיח חזקה כי הפרסומים נעשו שלא בתום לב.





## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

40. בענייננו נראה כי שלושת הסעיפים מתקיימים כלפי הנתבע. ראשית, הנתבע כלל לא טען שדבריו הם אמת, ואף לא טען שהאמין כי הם אמת (כאשר, כאמור, מדובר בין היתר על פרסום של התובעת כ- "פרוצה" והשוואת התובע לבעל חיים).

שנית, הנתבע בוודאי שלא נקט אמצעים כלשהם לברר את נכונות הדברים שפרסם.

41. בכל מקרה, אף אם קיים ספק לגבי התגבשות התנאים (1) ו- (2), הרי ברור כי הוכח האמור בסעיף 16(ב)(3) לחוק איסור לשון הרע.

כאמור הנתבע בפרסומיו דימה את התובע לבעל חיים ותאר את התובעים בתיאורי גנאי שונים וחרifiים, ואף הודה שמטרתו הייתה לפגוע בתובעים. פגיעה שכזו אינה סבירה ואינה מידתית לצורך הגנת הערכים המוגנים מכוח סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

42. מן האמור לעיל עולה, כי לא רק שהנתבע לא הוכיח את תום ליבו בפרסומים, הרי שהוכח כי חזקה שפעל בחוסר תום לב. חזקה זו לא נסתרה.

אשר על כן, אני קובע כי לנתבע לא עומדת הגנת תום הלב.

### הגנות מכוח פקודת הנזיקין

43. הנתבע טען כי הפרסומים הם דבר של מה בכך ואדם אחר לא היה בא בתלונה על כך. כמו כן, טען הנתבע כי התובע הפיץ את הפרסומים בעצמו ולפיכך עומדת לו הגנה מכוח סעיפים 4 ו- 65 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (ר' סעיפים 155 – 156 לכתב ההגנה).

לעניין סעיף 65 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], אציין כי ספק גדול בעיני האם הגנת סעיף זה אכן חלה על דיני איסור לשון הרע, (על אף האמור בסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע), בפרט כאשר מבקשים לזכות מכוחו בהגנה מוחלטת ולא בהפחתת הפיצוי. לעניין זה ר' רע"א (מחוזי ת"א) 53491-09-14 **בוברוב נ' קרמונה** [פורסם בנבו] (1.4.2015):

"כאמור – סעיף 65 לפקודת הנזיקין [ נוסח חדש] שונה בנוסחו, ולא עוסק ב"משגה". בשים לב להגנות הספציפיות שנקבעו בחוק איסור לשון הרע, קיים קושי עקרוני עם החלת סעיף ההגנה של סעיף 65 לפקודת הנזיקין, בייחוד כאשר שימוש בסעיף זה נעשה על מנת לפטור לחלוטין מאחריות ולא רק לשמש אמצעי להפחתת סכום הפיצוי. (ראה גם ספרו של שנהר, דיני לשון הרע, בעמ' 338, לגבי העובדה שהגנת "אשם תורם" מתוך פקודת הנזיקין לא מוחלת על עוולת פרסום לשון הרע אך נושא ה"התנהגות התורמת" בסעיף 65 לפקודת הנזיקין כן הוחל. השאלה – אם מדובר ב"אשם תורם" או שמא ב"התנהגות תורמת" אינה קלה להכרעה מבחינה עובדתית).



## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

הקושי מתחדד סביב בחינת סעיף 55ב(2)(א) לפקודת הנזיקים האזרחיים 1944 אשר השתמש במינוח "משגה", כאשר בענייננו – אינני סבורה כי אנו עוסקים במעשה שגגה, או ב"רשלנות תורמת".

44. בכל מקרה, לא מצאתי במקרה שלפני כי הוכח אשם תורם של התובע ברמה המהווה הגנה מוחלטת לנתבע.

עוד אציין כי טענת הנתבע כי התובע הפיץ את הפרסומים ברבים באמצעות רשת האינטרנט, הינה טענה סתמית אשר לא הוכחה באמצעות עדות או ראיה כלשהי ועל כן דינה להידחות.

45. עם זאת, אציין כי את הטענות בדבר אשם תורם של התובע, אביא בחשבון במלאכת האיזון לצורך קביעת סכום הפיצוי.

46. לעניין הגנת סעיף 4 לפקודת הנזיקין, איני סבור כי בכינוי התובעת, בין היתר, כ"פרוצה" ו- כ"מסריחה" או בכינוי התובע, בין היתר, כ"חתיכת בהמה מסריחה" ו-כ"גנב מסריח" יש משום זוטי דברים.

47. יוער בהקשר זה, כי הבאתי את הגנת סעיף 4 בחשבון גם במלאכת האיזון שערכתי לעיל לצורך הכרעה האם מדובר בגידוף סתם (אז היה מקום להחיל את הגנת זוטי דברים) או בלשון הרע של ממש, וכאמור אני סבור כי מדובר בפרסומים מהווים לשון הרע של ממש.

### "תביעת השתקה"?

48. הנתבע טען להגנתו כי התובענה דנא הינה "תביעת השתקה" (SLAPP) אשר נועדה "למנוע כל ביקורת וחישיפת מעלליו הנפסדים של התובע" (ר' ס' 6 לכתב ההגנה).

49. באופן עקרוני הדין הישראלי אינו מכיר בדוקטרינת "תביעת השתקה" כדוקטרינה המאפשרת דחיית תביעת לשון הרע. ר' ע"א (מחוזי ת"א) 15267-09-17 סרנה נ' נתניהו [פורסם בנבו] (28.1.18):

**"אין מחלוקת על כך שהחוק הישראלי אינו מכיר במושג "תביעת השתקה".**

עם זאת, במסגרת ההחלטה ברע"א 1688/18 סרנה נ' נתניהו [פורסם בנבו] (15.4.18), בית המשפט העליון אינו שולל את דוקטרינת תביעת השתקה (ר' סעיף 7 להחלטה), אלא מבאר כי המקרה הספציפי אינו מתאים לפיתוח הדוקטרינה.

50. עוד אציין כי קיימת פסיקה סותרת של הערכאה הדיונית אשר סברה שיש לקלוט את דוקטרינת תביעת השתקה למשפט הישראלי, ר' ת"א (פ"ת) 12217-12-16 בוגבו ישראל בע"מ נ' רבקה שמש [פורסם בנבו] (8.5.18).





## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

51. בכל מקרה, בין אם נקלטה דוקטרינת ההשתקה משפט הישראלי ובין אם לאו, הרי המקרה שלפני אינו מקרה של תביעת השתקה. מהות תביעת השתקה הוגדרה בעניין ת"א (מחוזי ת"א) 18029-02-11 אור-סיטי נדל"ן בע"מ ואח' נ' טבקמן ואח' [פורסם בנבו] (7.7.2011):

**"אכן, ככלל, יש למגר מן השורש תביעות בלתי כנות, ואין לאפשר לתביעות שהופכות את בית המשפט לכלי משחק אסטרטגי, לחצות את סף ההיכל ולבוא בשעריו.**

**מתפקידו של בית המשפט לברר סכסוכים אמיתיים בין אדם לחברו ובין האזרח לרשות, להבדיל מתביעות המוגשות ע"י גופים חזקים עתירי ממון, כנגד יריביהם דלי האמצעים, בעילה מפוקפקת כלשהי, מתוך מטרה מכוונת ללחוץ עליהם לחזור בהם מדרישות צודקות, רק מחמת חוסר יכולתם לממן הגנה משפטית כנגד תביעה בסכומים "כבדים"."**

52. התביעה שלפני לא הוגשה ב- "עילה מפוקפקת כלשהי", אלא מדובר בשורה של ביטויים חריפים וקשים שנועדו לבזות ולהשפיל את התובע ובת זוגו, כך שאין מדובר בתביעה אסטרטגית.

53. עוד אבהיר כי אכן זכותו של הנתבע לבקר את התובעים, לרבות להטיח בהם בחריפות כי אינם מקיימים מצוות, אולם אין אלו נוסח הפרסומים שפרסם הנתבע ואין מדובר בביקורת של הנתבע על אורח החיים של התובעים, אלא ייחוס לתובעים של מעשים חמורים (כגון, גנבה וכדומה), מעשים שלא הוכחו כאמת.

### הפיצוי

54. כאשר הגעתי לכלל מסקנה כי הנתבע פרסם לשון הרע וכי לא עומדת לו כל חסינות או הגנה, הרי שיש להידרש לפיצוי המגיע לתובעים.

55. התובעים לא הוכיחו כי נגרם להם נזק ממשי ועותרים לפיצוי בסך 200,000 ₪, כפיצויים ללא הוכחת נזק. עם זאת, טענת התובעים לכוונה לפגוע (ר' ס' 2 לכתב התביעה וס' 5 לסיכומי התובעים), הוכחה לעיל. בהקשר זה אציין, כי טענת התובע כי הפרסומים פגעו "פגיעה אנושה" בעיסוקו כדרשן (ר' ס' 57 לכתב התביעה) לא נתמכה בראיה כלשהי.

56. סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע קובע:

**"(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק".**



## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.

57. הפסיקה קבעה מספר קריטריונים לקביעת סכום הפיצוי במקרה ולא הוכח נזק, ר' ע"א Canwest Global Communications Corp 6903/12 נ' אלי עוזר [פורסם בבנו] (22.07.2015), אשר מנה את הפרמטרים הבאים:

**"בפסיקת פיצויים לפי חזקה זו יעריך בית המשפט את הנזק ויקבע פיצויים מתאימים בהתחשב במעמדו של הניזוק בקהילתו; בהשפלה ובסבל שהוא חווה; בטיב הפרסום ובאמינותו; בהיקף התפוצה של הפרסום; ובמידת הפגיעה שיש בפרסום. עוד עליו להתחשב בהתנהגות הצדדים – המפרסם והנפגע – לפני ואחרי הפרסום"**

58. עוד נקבע בפסיקה כי הבחינה של כל מקרה ומקרה הינה אינדיווידואלית ואין מקום לקביעת "תעריפים" לפיצוי, ר' רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף [פורסם בבנו] (14.8.2001).

59. בענייננו, אני סבור כי ישנן יותר נסיבות לחומרא מאשר נסיבות לקולא, ואבאר:

60. במסגרת הנסיבות לחומרא יש להביא בחשבון, כי אין מדובר בפרסום אחד אלא במספר פרסומים פוגעניים וחריפים. בעניין זה יש להביא כנגד הנתבע את העובדה, כי למרות האמירות הקשות כנגד התובעים, לא טרח האחרון להתנצל התנצלות כנה ואמיתית על הביטויים שהשמיע כלפי התובעים, אלא הוסיף לכוונתם באופן בוטה ופוגעני בכתבי הטענות מטעמו.

61. אציין לעניין ההתנצלות כי לא ברורה טענת הנתבע כי הוא הסכים להצעת הפשרה של בית המשפט ואילו התובעים לא הסכימו. אין קשר בין הצעת הפשרה לבין התנצלות.

אכן הצעת הפשרה כללה מרכיב של התנצלות ומרכיב של פיצוי מופחת, אולם כאשר לא נתקבלה ההצעה, לא הייתה כל מניעה כי הנתבע יתנצל על דעת עצמו ויחזור בו מהביטויים החריפים אותם נקט, מבלי קשר לפשרה זו או אחרת. כאמור, הנתבע לא מצא לנכון לעשות כן.

62. עוד יש להביא בחשבון כנגד הנתבע, את עדותו לפיה הפרסומים נעשו במטרה להשפיל את התובעת.

63. אציין כי הנתבע טען להקלה מכוח סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע. טענה זו דינה להידחות. נוכח קביעותי כפי שהובאו לעיל, הרי שהנתבע לא עמד בתנאי ההקלה מכוח סעיף זה.





## בית משפט השלום בהרצליה

### ת"א 16-06-32376-06 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

64. כמו כן, הנתבע טען כי יש להתחשב בו בהיותו דיסקלט ובעל שפה עילגת. לאחר ששמעתי את הנתבע הן בהקלטות והן בהופעתו לפני בדיון ההוכחות, התרשמתי כי מדובר בנתבע בעל לשון חדה ורהוטה, היודע להתנסח היטב, ואשר הבין את מהות הביטויים בהם נקט. על כן גם דין טענה זו להידחות.
65. במסגרת הנסיבות לקולא יש להביא בחשבון, כי לא התרשמתי מהראיות שלפניי ככלל, ומעדות התובע בפרט, כי התובעים נפגעו פגיעה קשה מהפרסומים. כמו כן, לא מצאתי ראיה לטענה כי דמותו של התובע כרב בציבור החרדי או הדתי נפגעה מהפרסומים נשוא התביעה.
66. עוד יש להביא בחשבון כי הנתבע אשר היה תלמידו של התובע, הפיץ את הפרסומים לאחר שלטענתו חש מנוצל על ידי התובע. הגם שטענת 'הניצול' לא הוכחה, הרי שלא נסתרה טענת הנתבע כי סייע להקמת בית הכנסת של התובע. מכאן, נראה כי מקור הפרסומים הינו, בין היתר, התחושה של הנתבע כי התובע לא העריך כיאות את מאמצי הנתבע כלפיו, לרבות הסיוע לבית הכנסת. עוד אציין בהקשר זה כי קדם לפרסומים דין ודברים בין הצדדים באשר לסיועו של הנתבע לתובע והפרסומים הינם החרפה (לא ראויה) של דין ודברים זה והם לא נוצרו בחלל ריק, גם נתון זה הינו נתון לקולא.
67. נתון אחרון שיש להביא לקולא הינו המצב החומרי הרע של הנתבע.
68. אכן כפי שציינתי לעיל, אין מקום לקבוע 'תעריפים' לפיצויי בגין פרסומי לשון הרע, אך יש מקום להקיש וללמוד ממקרים דומים ולבחון את הפיצוי שנפסק במסגרתם, כך שהפיצוי שנפסק שם ישמש נקודת התייחסות גם לפיצויים בתיק זה.
69. כך, למשל בפסק הדין בעניין ע"א (חי') 3512/06 ישראל בן עזרא נ' יאיר בן ענת [פורסם בנבו] (18.12.2007) דובר על מספר פרסומים כנגד איש ציבור, בין היתר כ"רמאיי", "מושחת", "גנב", כאשר בית המשפט המחוזי התערב בפיצוי שקבע בית משפט השלום (8,000 ₪) והעמיד אותו על סך של 30,000 ₪.
70. בפסק הדין בעניין ת"א (ראשל"צ) 25606-04-13 דורות יוקרה בע"מ נ' פרוספר חיים זפריני [פורסם בנבו] (14.9.2017), דובר על לשון הרע המאשים את התובע בבירונות, ניהול לא תקין, ניסיונות השמצה והפחדה וכיוצא בזה. בית המשפט פסק פיצוי בסך של 20,000 ₪ לאדם הפרטי ו- 15,000 ₪ לשתי חברות שיוחסה גם להן התנהלות שאינה תקינה.
71. בת"א (עפ"י) 13497-08-10 אושרי לוי נ' שלמה עמר [פורסם בנבו] (23.7.2014) נדונה תביעה של שחקן כדורגל אשר מאמנו האשים אותו בהתנהגות לא כשרה במשחק כדורגל עד כדי גרימת הפסד לקבוצה, בית המשפט קיבל את התביעה ופסק פיצוי בסך של 40,000 ₪.



## בית משפט השלום בהרצליה

### ת"א 16-06-32376-06 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

72. בת"א (ראשל"צ) 12879-09-10 דניל רזינובסקי נ' יוסף אלרם [פורסם בנבו] (13.1.2013) נדונה תביעה של חברה ובעליה במסגרתה כינה הנתבע את התובעים בכינויים כגון: "נוכלים" וכי השליטו "שלטון פחד". בית המשפט פסק לתובע 1 פיצוי בסך של 10,000 ₪ ואילו לתובע נוסף סך של 20,000 ₪.
73. כאמור, לא ניתן, ואף לא רצוי, למסד תעריפון לפיצוי ללא הוכחת נזק בלשון הרע, אולם הפסיקה לעיל משרטטת באופן גס את תחומי הפיצוי הסביר.
74. לאור האמור לעיל, לאחר ששקלתי את טיב הפרסומים, חומרם, הפגיעה שעלולה להיגרם לתובעים, כמו גם את כלל הנסיבות שציינתי לעיל, לחומרא ולקולא, לרבות הכוונה לפגוע, וכן לאחר שהבאתי בחשבון מקרים דומים והפיצוי שנפסק בהם, אני קובע כי הפיצוי המתאים בתיק זה הוא בסך של 9,000 ₪ עבור כל אחד מהתובעים בגין הפרסומים כנגדם, ובסך הכל 18,000 ₪.

#### פגיעה בפרטיות

75. במסגרת הפרסומים התבטא הנתבע כנגד התובעת ואמר, בין היתר, "אשתו הנידה המסריחה הזאת" ו- "כל הגרביונים המסריחים האלה של אשתו".
76. לטענת התובעת, פרסומים אלו כוללים מידע הקשור לצנעת חייה האישיים ולהתנהגותה ברשות היחיד, ובכך פגע בפרטיותה על פי סעיף 2 (8) – (11) לחוק הגנת הפרטיות.
77. הנתבע טען להגנתו כי מדובר במעשה של מה בכך ובהתאם לסעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות אין לתובעת זכות תביעה אזרחית לפי חוק הגנת הפרטיות. עוד טען הנתבע להגנתו, כי עומדות לו הגנות הקבועות בסעיפים 18(2)(א)–(ב) ו-18(3) לחוק הגנת הפרטיות.
78. אני סבור כי יש לקבל את טענת התובעת באשר לפגיעה בפרטיותה. ואנמק:
79. הפרסומים מדברים באופן מובהק אודות חייה האישיים של התובעת והתנהגותה ברשות היחיד. טענת הנתבע כי מדובר במעשה של מה בכך ראויה להידחות. אני סבור כי פרסום פרטים אינטימיים בעלי הקשר מיני אודות התובעת, אינם יכולים להיכנס בגדר "מעשה של מה בכך".
80. לעניין ההגנות הנטענות, אני סבור כי ההישענות של הנתבע על ההגנות הקבועות בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות, אין בה ממש. ויוסבר: סעיף 18(2)(א) מדבר על אי ידיעה אודות הפגיעה בפרטיות. הנתבע העיד בעצמו כי התכוון להשפיל את התובעת וכך למעשה ידע היטב כי הוא פוגע בפרטיות התובעת. בכל מקרה, ברור כי כאשר הנתבע מתייחס לבגדים תחתונים של התובעת או לניידתה, הוא יודע היטב כי מדובר בפגיעה בפרטיותה.





## בית משפט השלום בהרצליה

### ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

סעיף 18(2)(ב) מדבר על חובה חוקית, מוסרית וחברתית בעשיית הפגיעה. הנתבע לא נימק מהי אותה החובה אשר בגינה הוצרך לפגוע בפרטיות התובעת, בין היתר, לתאר מה קיים בחדר השינה שלה.

סעיף 18(2)(ו) מדבר על פרסום מוגן לפי סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. טענת הנתבע בדבר הגנה מכוח סעיף 15 נדחתה כאמור לעיל ובהתאם לכך אני דוחה גם הגנה זו. סעיף 18(3) מדבר על פגיעה לצורך עניין ציבורי ובלבד שלא יהיה כוזב. מעבר לכך שהתובעת אינה אשת ציבור מובהקת והפרסום אינו אמת, לא מצאתי מהו העניין הציבורי בפרסום ענייניה האינטימיים של התובעת.

81. נוכח האמור לעיל, אני קובע כי הנתבע פגע בפרטיות התובעת.

82. באשר לגובה הפיצוי, התובעת טענה כי היא זכאית לפיצוי בסך 50,000 ₪ ללא הוכחת נזק וזאת מכוח סעיף 29א(ב)(1) לחוק הגנת הפרטיות.

83. השתכנעתי כי אכן נגרמה לתובעת עוגמת נפש מסוימת מן הפרסומים. עם זאת, אני סבור כי משעה שעוגמת הנפש בגין הפרסומים שוקללה במסגרת הפיצוי שנקבע בשל לשון הרע שפרסם הנתבע על התובעים, הרי שאין מקום לפסוק פיצוי ברף גבוה בגין פגיעה בפרטיות במקרה זה.

84. לאחר ששקלתי, בין היתר, את היקף הפרסום, זהות נמעני הפרסום ועוגמת הנפש שנגרמה לתובעת, אני מעמיד את הפיצוי בגין הפגיעה בפרטיות בסך של 4,000 ₪.

#### סיכום

85. לאור האמור בפסק דין זה, אני פוסק כי הנתבע ישלם לתובעת פיצוי בסך 13,000 ₪ ולתובע פיצוי בסך 9,000 ₪.

86. לאור מצבו החומרי של הנתבע, הסכומים ישולמו ב- 12 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 01.04.2019 וב-1 לכל חודש עוקב שאחריו. היה ולא יפרע אחד מהתשלומים דלעיל במועדו, באיחור של עד עשרה ימי חסד', יעמוד כל הסכום לפירעון מידי ויישא הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כדין.

87. לעניין ההוצאות, הבאתי בחשבון את אופן ניהול ההליך על ידי הצדדים, ובפרט את העובדה כי התביעה הוגשה על סכום משמעותי של 200,000 ₪ מתוכם הכרתי ב-22,000 ₪.





## בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 16-06-32376 אמנון יצחק ואח' נ' ניסים סבג

88. בנסיבות אלו, אני סבור כי למרות זכיית התובעים בתיק, יש לקבוע סכום הוצאות מתון. אשר על כן, הנתבע יישא בשכר טרחת עו"ד של התובעים בסך של 5,000 ₪ (כולל מע"מ) וכן הוצאות משפט (כגון: אגרות, צילומים, נסיעות וכו') בסך של 2,000 ₪. סכום ההוצאות ישולם עד ליום 01.04.2019.

ניתן היום, כ"ב אדר א' תשע"ט, 27 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.

גלעד היס, שופט

